ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

БЛАГОВЕСТИЕ

Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" – гр. София, ж.к. „Дружба" 2 ГОД. V БРОЙ 32(239) - 17.04.2016г.

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

ПЕТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – ПРЕП. МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

Когато бяха на път, възлизайки за Иерусалим, Иисус вървеше пред тях, а те бяха смаяни; и следвайки подире Му, бояха се. И като повика пак дванайсетте, Той почна да им говори, какво ще стане с Него:
ето, възлизаме за Иерусалим, и Син Човеческий ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците, и ще Го осъдят на смърт, и ще Го предадат на езичниците; и ще се поругаят над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюят, и ще Го убият; и на третия ден ще възкръсне.
Тогава се приближиха до Него Зеведеевите синове, Иаков и Иоан, и рекоха: Учителю, желаем да ни сториш, каквото поискаме.
Той ги попита: какво искате да ви сторя?
Те Му рекоха: дай ни да седнем при Тебе, един отдясно, а друг отляво, в славата Ти. Но Иисус им рече: не знаете, какво искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам? Те отговориха: можем. А Иисус им каза: чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите; но да дам да се седне Мене отдясно и отляво, не зависи от Мене; седането е на ония, за които е приготвено.
И десетте, като чуха, почнаха да негодуват за Иакова и Иоана.
А Иисус, като ги повика, рече им: знаете, че ония, които се смятат за князе на народите, господаруват над тях, и велможите им властвуват върху тях. Но между вас няма да бъде тъй: който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека бъде на всички роб. Защото и Син Човеческий не дойде, за да Му служат, но да послужи и даде душата Си откуп за мнозина. (Марк 10:32-45).

Отеческо наследство

ПРЕПОДОБНА МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

В редицата тържествуващи, пълни с надежди седмици на Великия Пост ние днес възпоменаваме света Мария Египетска. Защо Църквата е включила нейния образ в тези седмици? Не затова ли, че в нея виждаме тържеството на Божията сила и тържеството на ответната човешка любов? Или, може би, ние виждаме тържеството на човешкия отчаян зов за помощ и

победата, която се дава от Бога, Неговата любов, Неговата сила и крепост.

За света Мария Египетска може да се каже накратко: тя била жителка на Александрия, жена с безнравствен живот, позор за своите съграждани, съблазън, погибел. Един ден тя поискала да се поклони на живоносния Кръст Господен, частица от който се намирала в един от храмовете. И не мислейки за своята греховност, не мислейки за това, че нейният живот няма нищо общо с този Бог на чистотата и любовта, на Който тя искала да се поклони, тя дръзновено поискала да влезе в храма. Но някаква сила я спирала; всеки път, когато тя се приближавала до вратите, тя бивала отхвърлена. Изпаднала в ужас, тя се обърнала към Майката Божия за помощ – и била допусната в храма. Но от храма тя не се върнала към предишния позорен живот; тя се оттеглила в пустинята и там прекарала, в неописуем подвиг, в съвършена самота, целия си останал живот до смъртта; живот, който не бил живот на безплътно същество, но бил наистина живот на въплътения дух, оживен от покаянието и благодатта.

На какво можем да се научим от този живот? Мария Египетска била блудница; но блудството не се заключава само в телесния грях. Блудството се заключава в това, че човек се заблуждава; че целостта на човешката любов се раздробява и човек вече е неспособен с цялата си душа, с цялото си сърце, с всичката си мисъл, с цялото си същество да обича човека и Бога... Блудството, в широкия смисъл, който му придава Свещеното Писание, това е идолопоклонническа привързаност към видимия свят. Ние сме заслепени от това, което виждаме, ние не виждаме невидимото, понеже нашето внимание, нашият взор са приковани само към това, което е видимо и осезаемо. Блудството се заключава в това да отдадеш своето сърце не на това, което е достойно за любов; блудството се заключава в това: вместо да насочим своята воля към едното потребно, към чистата любов към човека, към хората, към Бога, ние я разпиляваме така, че тя е разпръсната на всички страни, така че тя служи на всички идоли, на всички желания, на всички пориви. Нима всички ние не сме заразени от тази болест на блудството? Нима нашата воля не се колебае?

И ето ние можем да си представим себе си в образа на тази жена. Целият ни живот е подобен на нейния; и, както нея, ние искаме да се поклоним на Живия Бог, искаме да се доберем до Неговото животворно присъствие – и колко често не можем да направим това! Колко често ние искаме да се молим, но не можем; искаме да обичаме, но сърцето ни е каменно; искаме да

съберем мислите си, а те се разбягват, разпиляват се; бихме искали с всичката си воля да започнем нов живот, но тази воля липсва – тя се е разложила на някакви съставни части, желания, мечти, тъга, а сила в нея няма. Колко често ние сме подобни на морските вълни, които се блъскат в скалите, излитат и падат отново в морското лоно, нищо не достигайки. Рядко, рядко обаче ние спираме вниманието си на това. За миг ние скърбим, за миг ни боли сърцето, за миг си мислим: Нима е затворен за мене пътя към Бога?.. Но после се успокояваме, забравяме, засмуква ни блатото... Не така се е случило с Мария Египетска: обзел я ужас, и тя се хвърлила за помощ, за милост, за спасение...

Ние трябва да се научим на това: никога да не се отказваме, ако не сме успели да си пробием път към Бога, да стигнем до Него. Ние трябва да копнеем така по Бога, така да си поправяме път към Него, че накрая Божията сила и Божията милост да отвърнат на нашия зов и на нашето отчаяние, пълно с непостижима надежда... Мария Египетска разбрала това, Мария Египетска превърнала целия си живот в благодарение на Бога. Тя разбрала, че не трябва да живее така, както е живяла по-рано. Тя си тръгнала от всичко, което било съблазън за нея, което я държало в плен, и проживяла дивно остатъка от живота си.

Такъв подвиг не е по силите ни, но всеки от нас може да направи това, което е по силите му. Трябва да помним какво казва ап. Павел, че за нас всичко е възможно чрез Господ Иисус Христос, Който ни укрепява, защото силата Божия в немощ се проявява. Но не тази ленива, безплодна немощ, от която ние страдаме, която ни измъчва и погубва, а в другата немощ . в тази, която се ражда в човека от съзнанието, че не му не достига това, за което той мечтае, единственото, към което се стреми, със своите сили, но че чрез силата Божия той може да достигне това. И тогава Господната сила ще изпълни нашата немощ, както вятърът ще издуе крехките слаби платна и ще може да доведе кораба до пристана. Тази немощ, която се заключава в това, че вече не на себе си се надява и отдава себе си послушно, кротко, в Божиите ръце, изпълнявайки Неговата воля само с Неговата сила, и тогава всичко става възможно: силата Божия в немощ се проявява...

В този ред са евангелските четива, победоносните седмици на надеждата, които ни доближават до страстните дни, когато вече ще дойде времето не на вярата, не на надеждата, а времето на изява на Божествената любов, – колко ни е нужна подкрепата на света Мария Египетска със своя образ, със своя пример! Амин.

Автор: митрополит Антоний Сурожски

Български светии

ЖИТИЕ НА СВЕТИ МЪЧЕНИК ЛАЗАР БЪЛГАРСКИ

Свети Лазар бил българин от село Дебел дял, което отстои на 14 километра от гр. Габрово. Още като момче той оставил родното си място и отишъл в Мала Азия. В селото Соми той бил нает за овчар, но като християнин

предизвикал омразата на турците против себе си и някой си турски големец го хвърлил в тъмница.

След дълги изтезания и жестоки мъчения, които Лазар мъжествено понасял поради голяма любов към Христа, той бил убит на 23 април 1802 г. на 28-годишна възраст.

Господ го приел във вечните Свои обители и го прославил на небето и на земята: над мощите на св. Лазар ставали много чудеса. За него било написано житие и била съставена служба в негова чест, които според описа на проф. Иван Шишманов се намирали в частна библиотека на приснопаметния йеромонах Неофит Рилски, но които сега се намират в неизвестност. Образът му е изписан в цял ръст в параклиса на Рилския манастир "Свети Архангели", където е означено и родното му село Дебелдял.

© Жития на светиите, преведени на български език от църковнославянския текст на Чети-минеите ("Четъи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски.

Православна мисъл

ЗА СПАСИТЕЛНОСТТА НА ПРИЧАСТЯВАНЕТО СЪС СВЕТИТЕ ТАЙНИ

Пребиваването на нашия Спасител в утробата на Пресвета Богородица наложило върху целия Й живот печата на Божественото призоваване.

Християнино! Причастяването със Светите Тайни е достатъчно да изпълни и теб с цялото усърдие на светиите, но ти, понеже нехаеш за спасението си, винаги оставяш нещо за себе си или за своя мирски живот.

Наистина, присъствието на Господа вдъхва в теб силните чувства на добродетелите. Понякога изричаш обети да се усъвършенстваш в тях, но те почти винаги изчезват като дим.

Нима ти си лишен от начините за усъвършенстване в добродетелите, които са използвали светиите след приемането на Христовите Тайни? Наистина ли не можеш да изразиш пред Господа Иисуса Христа колко си Му задължен за приемането на Неговите дарове?

Той изисква от теб бодърстване над всичките ти склонности, така че всички те да бъдат използвани за благоугаждане на Него.

Ако ти след причастяването бодърстваш над самия себе си, ще опазиш себе си в това благочестие, което си получил, когато си се причастявал.

Това бодърстване след всяко причастяване е най-доброто разположение на духа до следващото причастяване с Христовите Тайни.

Автор: Филарет, митрополит Московски

ЧАСТНИЯТ СЪД ЗА ВСЕКИ ЧОВЕК СЛЕД НЕГОВАТА СМЪРТ И ЗА МИТАРСТВАТА КАТО НЕРАЗДЕЛНА ЧАСТ ОТ ЦЪРКОВНОТО УЧЕНИЕ ПО ТОЗИ ВЪПРОС

Част първа: Учение от Свещеното Писание

Задгробното състояние на душите, както то е изобразено в Писанието и църковно-отеческото учение, не само не изключва, но напротив, по необходимост предполага съществуването на частен съд за всеки човек след неговата смърт. Как учи за този съд Божественото Откровение и как за това учи Църквата? Указания за очакващия човека съд след неговата смърт ние намираме и в Стария Завет, макар не всички тези указания да са съвсем ясни и определени, за да могат със сигурност да се отнесат към частния, а не към всеобщия съд.

Така например Еклесиаст, повдигайки своя взор от явните тукашни неправди в човешките съдилища към бъдещия праведен Божий съд, пише: „И още видях под слънцето: място за съд, а там - беззаконие; място за правда, а там - неправда. И казах в сърце си: праведния и нечестивия Бог ще съди, понеже времето за всяко нещо и съдът за всяко дело е там" (Екл. 3:16-17). И на друго място: „Весели се в младостта си, момко,... само знай, че за всичко това Бог ще те изведе на съд" (Екл. 11:9). „Бой се от Бога и пази Неговите заповеди, защото в това се заключава всичко за човека; защото Бог ще изведе на съд всяка работа и всичко тайно, било то добро, било лошо (Екл. 12:13-14). Тук ясно и открито се говори само за това, че не тук на земята, а там в бъдещия век хората ги очаква праведният Божий съд, но дали ще започне този съд за всеки човек скоро след смъртта му, това е премълчано, макар и да може да бъде предположено без всякакво противоречие с приведените места, особено ако се вземе под внимание мястото, където за противопоставяния на бъдещия Божий съд тукашен човешки съд е казано, че няма да се извърши скоро: „Скоро се не върши съд над лоши работи; от това се и не плаши сърцето на синовете човешки да прави зло. Макар грешникът да върши сто пъти зло и да кисне в него, но аз зная, че ще бъде добро на ония, които се боят от Бога, които благоговеят пред лицето Му; а за нечестивеца няма да има добро, и като сянка, кратко време ще пребъде онзи, който не благоговее пред Бога" (Екл. 8:11-13).

В книга Премъдрост Соломонова открито се говори за посмъртното Божие въздаяние за хората, а следователно и за частния съд след смъртта, тъй като тук ясно се казва за нечестивите, че „ако пък умрат скоро, не ще имат надежда и утеха на съдния ден; защото ужасен е краят на неправедния род" (Прем. Сол. 3:18), а за всички починали праведници, че душите им са в Божия ръка и пребъдват в мир (срв. Прем. Сол. 3:1, 3), за жена запазила своята непорочност по време на земния живот, че „тя ще получи плод, кога се награждават светите души" (Прем. Сол. 3:13), под което може да се разбира не нещо друго, а частното въздаяние преди възкресението на телата и всеобщия съд. А в книгата Премъдрост на Иисуса син Сирахов съдът Господен над всеки човек и въздаянието пряко се отнасят към времето на човешката кончина, когато „се откриват делата му" (Иис. Сир. 11:26-27).

Това вярване на старозаветната църква в цялата му сила потвърдил с пълна яснота и Сам Иисус Христос, учейки в Своята притча за богаташа и бедния Лазар, за очакващото всеки човек въздаяние след смъртта, което по необходимост предполага и самия частен съд. По смисъла на тази притча душата на страдащия в този живот, но праведен Лазар веднага след смъртта била отнесена от ангелите в лоното Авраамово, където била посрещната от блаженство и радост, докато обратно, душата на блаженстващия в този живот, но неправеден богаташ веднага след смъртта му била преселена в ада, където я постигнали най-тежки мъки. Блаженото посмъртно състояние на душата на Лазар, също както и мъчителното състояние на душата на богаташа не били нищо друго освен въздаяние за техния преминал земен живот, въздаяние напълно отговарящо на това, което били заслужили с живота си, а затова и заедно с него предполагащото се по необходимост определение на въздаятелния Божий съд. Оттук произтича и явният и естествен извод, че според Христовото учение над душата на всеки човек веднага след смъртта се извършва праведен Божий съд, чието последствие се явява това, което съответно тя е заслужила в тукашния живот и тя веднага получава едно или друго въздаяние, заключаващо се в блаженство или мъчително състояние.

Затова и ап. Павел ясно учи: „на човеците е отредено да умрат един път, а след това – съд" (Евр. 9:27), разбирайки в случая под съд, естествено, частния съд, тъй като този съд е представен тук като следващ без всякакъв промеждутък и непосредствено след смъртта на човека. Освен това мисълта на апостола за частния съд се потвърждава и от местата от неговите послания, в които се изразява неговата вяра в непосредственото след смъртта въздаяние за настоящите подвизи (Филип. 1:21-24; 2 Кор. 5:1 и 8), а също и там, където той говори за всеобщия съд като особен и отделен от частния, който трябва да се случи при края на света и да донесе на хората не само предначинателно, а и окончателно въздаяние, както за душите, така и за телата (Рим. 2:5-7; 2 Кор. 5:10; 2 Сол. 1:6-10). Също така апостол Павел ясно посочва на кого принадлежи частният съд над душата на човека след неговата смърт, тъй като той изобразява тържествуващата на небето църква, към която като небесен Иерусалим пристъпили подвизаващите се на земята вярващи, но в която вече са влезли и станали нейни членове достигналите съвършенство души на праведниците. Споменава се тук и за Бог като Съдия на всички, Който вследствие на праведния Свой съд преселва душите на праведниците от земята в Своя славен и небесен град (Евр. 12:22-23).

Автор: Еп. Силвестър Малевански

Отечески съвети

ПОСТЪПКАТА НА СВ. ФЕРВУТА С РАЗСЪЖДЕНИЕ ЗА СЪПРУЖЕСТВОТО

Свети Симеон, епископ Персидски, приел мъченическия венец за Христовата вяра, като оставил сами двете си сестри, по-младата от които се казвала Фервута. Случайно я видяла съпругата на цар Саворий, която останала дълбоко впечатлена от красотата и разума ѝ, затова, без да обръща внимание на вярата, заповядала двете сестри да се пренесат да живеят в нейните покои. Като се радвали на любовта на царицата, двете християнки могли спокойно да се занимават с богомислие.

Но на следващия ден тяхната благодетелка се разболяла. Влъхвите дошли да посетят царицата и да разберат от какво боледува... За нещастие един от тях, като видял Фервута, бил толкова пленен от красотата ѝ, че, като се върнал вкъщи, веднага изпратил до нея предложение за брак, при условие, че той ще я почита като своя господарка. Той вече си представял, че има в обятията си невинната девица и се готвел да отиде при царицата да я помоли да му даде Фервута за съпруга.

Но силно се изумил, като получил отговор, че тя не може да бъде жена на идолопоклонник. Срам обхванал надменния влъхва и любовта му се превърнала в безумие.

Като се чувствал силно оскърбен, той отишъл при царя и като се престорил на изплашен, му съобщил, че болестта на царицата е насилствена, че в нея действа бавна отрова, която без съмнение са ѝ дали двете християнки, които живеят в покоите ѝ, за да отмъстят за своя брат епископ Симеон.

Известно е колко много персийските царе са уважавали съветите и предсказанията на своите влъхви... Незабавно довели при царя Фервута заедно със сестра ѝ и слугинята. Разпитвали ги и ги съдили не толкова като иноверки, а като вълшебници и душегубки. Само едно съгласие на Фервута да стане съпруга на някой от влъхвите можело да ги спаси, но праведните девици предпочитали да загубят временния си живот, за да запазят вечния.

Девици, не гледайте какво богатство и каква знатност ви открива съпружеството, внимавайте върху това добродетелен и благочестив ли е този, който иска ръката и сърцето ви!

Автор: протонерей Григорий И. Мансетов
Из: „Училище за благочестие"

Детски свят

УМЕЙ ДА ИЗСЛУШВАШ

Веднъж един цар изпратил пратеник при владетеля на съседните земи. Пратеникът закъснял, тичешком влязъл в тронната зала и задъхвайки се от бързата езда, започнал да излага поръчението на своя владика:

– Моят господин,,, ми нареди да Ви кажа да му дадете... бял кон с черна опашка, в противен случай...

– Не искам повече да слушам! – прекъснал царят запъхтения пратеник.

– Кажи на твоя господар, че нямам такъв кон, а ако имах...

Той се запънал, а пратеникът, като чул тези думи, се уплашил и избягал от двореца. Качил се на коня и се понесъл назад да докладва на своя цар за дръзкия отговор. Като го изслушал, повелителят страшно се разсърдил и обявил на съседския владетел война. Много време продължила войната, много кръв била пролята и много земи били опустошени. Най-накрая двамата царе, след като изпразнили хазните си, се съгласили на примирие, за да обсъдят претенциите си един към друг. Когато започнали преговори, вторият цар попитал първия: – Какво искаше да кажеш с думите: „Дай ми бял кон с черна опашка, в противен случай..."?

– „... ми изпрати друг кон", – продължил царят. – Това е всичко, което имах предвид. А ти какво искаше да кажеш с дръзкия си отговор: „Нямам такъв кон, а ако имах..."?

– „... непременно бих го изпратил като подарък на добрия си съсед", – отговорил вторият цар.

Умей да изслушваш: дори малко нетърпеливост може да доведе до неприятно големи последици.

Преведе от руски: Дияна Янчева

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

17 април † 5 Неделя на Великия пост Преп. Мария Египетска. Преп. Симеон Персидски. Преп. Акакий, еп. Мелитински. Гл. 5, утр. ев. 2, ап. Евр. 9:11-14 (с. 332), лит. ев. Мк 10:32-45 (Вас. лит.) (Тип. с. 440-441)

18 април Преп. Йоан. Св. мчк Виктор

19 април Преп. Йоан Ветхопещерник

20 април Преп. Теодор Трихина. Св. Григорий и Анастасий, патр. Антиохийски (Прежд. лит.) (Тип. с. 442)

21 април Св. свщмчци Януарий и Теодор в Пергия

22 април Преп. Теодор Сикеот (Прежд. лит.) (Тип. с. 442) (Вечерта Малко повечерие) (Тип. с. 442)

23 април ✳ Лазарова събота. Св. мчца Александра. Св. мчк Лазар Български (Злат. лит.) (Тип. с. 442)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба" 2, храм „Свети Пророк Илия"
Енорийски лист „Благовестие" се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg

---